

vores vurdering fra 1996 at have undervurderet fordelene ved deltagelse fra starten. En vurdering af risici synes nu at tilråde en klar og væsentlig fordel for Irland ved at deltage i ØMU'en fra starten».

Spm. nr. S 1795

Til økonomiministeren (19/4 99) af:

Frank Dahlggaard (KF):

»I hvilken grad er ministeren enig i, at forudsætningen for at ØMU'en bliver langtidsholdbar - og euroen dermed en succes - er, at der sker en harmonisering af reglerne i euro-landene på arbejdsmarkedsområdet, det sociale område, pensionsområdet, skatteområdet og i den økonomiske konjunkturpolitik?«

Begrundelse

I den økonomiske litteratur påpeges det gang på gang, at de historiske erfaringer er, at der må være nogenlunde ensartede regler på arbejdsmarkedet (herunder i løndannelsen), det sociale område, skatteområdet, m.m. for at en økonomisk og monetær union kan være holdbar.

Svar (26/4 99)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

ØMU'en og den fælles valuta indebærer en fælles penge- og valutakurspolitik. De øvrige økonomiske politikker, herunder struktur- og finanspolitikken, er det enkelte lands egen kompetence, idet der dog sker en koordination af medlemslandenes økonomiske politik. Medlemslandene skal betragte deres økonomiske politikker som et spørgsmål af fælles interesse og samordne disse politikker i ECOFIN-Rådet.

Såvel det indre marked som den fælles valuta er med til at fremme den økonomiske integration og dermed den gensidige afhængighed mellem landene. I ØMUens tredje fase vil et euro-lands økonomiske politik derfor i højere grad kunne påvirke de øvrige medlemslande. Der har også af denne grund været enighed om at skabe nogle rammer for samordning af de økonomiske politikker i medlemslandene.

Samordningen af den økonomiske politik i EU mellem euro-landene og landene uden for

euro-området vil blandt andet ske i forbindelse med de overordnede retningslinier for medlemslandenes og Fællesskabets økonomiske politikker. Samordningen vil desuden ske inden for rammerne af stabilitets- og vækstpagten, idet euro-landene skal udarbejde stabilitetsprogrammer, og landene uden for euro-området skal udarbejde konvergensprogrammer for den nationale tilrettelæggelse af den økonomiske politik primært med fokus på finanspolitikken. Endeligt skal alle EU-lande udarbejde retningslinier for beskæftigelsen, og landene skal hver især udarbejde nationale handlingsplaner, der viser, hvordan man vil opfylde beskæftigelsesretningslinierne.

På skatteområdet har der vist sig et behov for øget koordination af medlemslandenes politikker primært med henblik på minimumsregler for kapital- og erhvervsbeskatning. I 1997 blev der derfor vedtaget en adfærdskodeks for selskabsbeskatningen med det formål at begrænse unfair skattekonkurrence mellem medlemslandene. Skattekoordinationen skal forhindre, at landene via beskatningsreglerne konkurrerer om at tiltrække virksomheder og arbejdspladser. En sådan skattekonkurrence kan presse selskabsbeskatningen uhensigtsmæssigt langt ned og udhule skatteprovenuet. Koordination af medlemslandenes skattepolitikker kan således bidrage til at sikre grundlaget for finansiering af velfærdssamfundet i Danmark.

Af hensyn til gennemførelsen af det indre marked, herunder den frie bevægelighed, er der i EU desuden allerede en vis regulering af arbejdsmarkedspolitikken og socialpolitikken. Der er ikke i Maastricht-traktaten lagt op til, at funktionen af tredje fase af ØMU med den fælles valuta forudsætter andet samarbejde på disse områder end det, der skal tilgodeses de hensyn, der som nævnt er i relation til det indre marked.

Spm. nr. S 1796

Til økonomiministeren (19/4 99) af:

Frank Dahlggaard (KF):

»Kræver en holdbar ØMU ikke én eller anden form for politisk overbygning på kredsen af euro-lande?«